

ESTRENA A L'AUDITORI D'UNA OBRA COMPOSTA PER UNA DONA

Una simfonia reivindicativa

La compositora Elisenda Fàbregas fa història amb la Banda Municipal de Barcelona

MARTA CERVERA
BARCELONA

Elisenda Fàbregas (Terrassa, 1955) protagonitza avui a l'Auditori un fet històric: l'estrena d'una simfonia. La Banda Municipal de Barcelona, dirigida pel coreà Yo-ung-Min Park, interpretarà l'obra avui a les 18 hores. Està familiaritzat amb el seu estil, ja que va dirigir una altra obra de Fàbregas, *Terra mater*, a Seül, on la compositora es va instal·lar fa quatre anys.

«Aquesta és la meua primera simfonia i la meua primera obra per a banda. Ha estat tot un repte perquè no estava familiaritzada amb instruments com el saxo i el bombardí», reconeix Fàbregas, que alterna la creació musical amb classes i recitals de piano. «Tot i que és

una mica complexa tècnicament, consta dels tres moviments tradicionals, però cada un és molt diferent. Hi ha un gran contrast de sonoritats, ritmes i textures», afegeix l'artista.

No és habitual que s'estrenin simfonies fetes per dones. A Catalunya la primera a aconseguir-ho va ser Dolors Vedruna, una nena prodigi que va escriure i va dirigir la seva pròpia obra el 1822, amb només 11 anys, amb l'Orquestra de Ramon Carnicer. Hauria de passar gairebé un segle fins que es va poder tornar a escoltar una cosa semblant. No és exactament una simfonia, però el 1930 es va estrenar *Vista simfònic*, *Poema simfònic per a orquestra* de Montserrat Campmany. Aquesta és l'última referència que es té.

Si es manté aquesta tendència,

►► Una vida dedicada a la música ►► Elisenda Fàbregas, dijous passat, a l'Auditori.

no s'estrenarà cap simfonia d'autoria femenina fins al segle vinent. «A les dones compositores no se les recolza massa i si treballes com una negra i algú creu en tu, llavors et veuen com una amenaça», diu Fàbregas. Ella ha aconseguit estrenar un bon nombre d'obres en diversos països, però va haver d'emigrar per poder dedicar la seva vida a la música. «A la meua família veien bé que toqués el piano però no que volgués compondre. Eren altres temps, és clar», recorda. Mai oblidarà la reacció dels de casa seva quan els va ense-

nyar la seva primera obra, composta als 8 anys. «No perdís el temps, no és normal per a una dona escriure música», recorda. Així que el 1975, just després de la mort de Franco, després d'obtenir una beca Fulbright per estudiar a la prestigiosa Julliard School, va travessar l'Atlàntic per perseguir el seu somni. «Me'n vaig anar amb molt pocs diners a sobre i sense saber anglès. A l'aventura».

Entre el 1990 i el 1992, quan vivia a Nova York, va fundar el Mostly Woman Composers Festival. «En aquell festival tot eren obres de do-

nes tret d'un home, just al revés del que passava als altres festivals», diu. Per a ella, «el principal problema de les compositores és que no tenim un exemple a seguir. Quan jo era jove i llegia biografies de compositors, tots eren homes». Tot i que admet que les coses han canviat una mica amb els exemples de la russa Sofia Gubaidulina i la finlandesa Kaija Saariaho, Fàbregas insisteix que per a les dones «fer-se respectar en la música és molt més difícil; han de treballar molt més». ■

SABEN
AQUEL
QUE DIU...

Club Capitol Sala 2
Grup Balaña

Reuconio